

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Ing. P. Š.**
zastoupen advokátem JUDr. Milanem Zápotočným
sídlem Telečská 7, Jihlava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor územního plánování a stavebního
řádu**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č. j. KUJI 46091/2018, sp. zn.
OUP 152/2018 Fu - 2**

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 15. 6. 2018, č. j. KUJI 46091/2018, a rozhodnutí Stavebního úřadu Magistrátu města Jihlavy ze dne 6. 4. 2018, č. j. MMJ/SÚ/42972/2018-Bel, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 666 Kč, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Milana Zápotočného, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 6. 4. 2018, č. j. MMJ/SÚ/42972/2018-Bel, jímž bylo postupem podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) zastaveno územní řízení zahájené dne 19. 6. 2017 na základě žádosti o změnu ochranného pásma podané žalobcem. Důvodem pro zastavení řízení bylo nedoložení souhlasu se změnou v užívání stavby, příp. dokladu o odstranění stavby třídirny brambor, výpočtu změny ochranného pásma a stanoviska Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina. Citovanou žádostí se žalobce domáhal buď zrušení, nebo alespoň omezení hlukového ochranného pásma třídirny brambor stanovené rozhodnutím Okresního národního výboru v Jihlavě, odboru výstavby a ÚP, č. F-5/83 ze dne 8. 3. 1983, č. j. Výst/130/83-328/3-A/20 a zároveň se žalobce domáhal, aby stavební úřad „přiměřeně“ upravil ochranné pásmo hospodářského střediska JZD ve X stanovené tímž rozhodnutím. Toto rozhodnutí totiž ve stanoveném ochranném pásmu zakázalo výstavbu obytných, občanských, tělovýchovných a rekreačních staveb a jiných zařízení vyžadující hygienickou ochranu, přičemž žalobce tvrdil, že je vlastníkem nemovitostí, jenž spadají do hlukového ochranného pásma třídirny brambor a je tedy osobou povinnou z rozhodnutí o zřízení ochranného pásma.

II. Obsah žaloby a doplňujícího procesního podání

2. Žalobce namítal, že již v rozhodnutí o ochranném pásmu z r. 1983 je stanoveno, že platnost rozhodnutí nebyla časově omezena, přičemž zanikne-li důvod vyhlášení ochranného pásma, rozhodne o ukončení platnosti rozhodnutí odbor výstavby a ÚP ONV v Jihlavě samostatným rozhodnutím. Žalobce namítal, že účel hlukového ochranného pásma již zanikl, neboť třídirna brambor, pro niž je vymezeno toto pásmo je již přibližně 10 let mimo provoz, strojní zařízení nacházející se v tomto objektu je v celkově zchátralém stavu, tedy třídirna již neprodukuje žádný hluk a není žádného důvodu, aby hlukové ochranné pásmo bylo zachováno. Má-li správní orgán na základě rozhodnutí povinnost rozhodnout o pozbytí platnosti určitého rozhodnutí, je zároveň povinen sám zkoumat, zda jsou naplněny podmínky pro to, aby o pozbytí platnosti daného rozhodnutí mohlo být rozhodnuto a je povinen z moci úřední postupovat tak, aby bylo dané rozhodnutí zrušeno. Stavební úřad měl tedy zajistit potřebné podklady, přičemž nepřipustným způsobem přenášel svoji aktivitu na žalobce. Po žalobci bylo požadováno doložení podkladů, jenž jako soukromá osoba mohl opatřit jen s velkými obtížemi – zejména se to týkalo požadavku na zajištění výpočtu změny ochranného pásma. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 7 As 27/2011, z něhož podle jeho názoru vyplývá, že ochranné pásmo může být zachováno pouze pokud trvá účel, pro nějž bylo zřízeno. Skutečnost, že starý stavební zákon z r. 1976 (č. 50/1976 Sb.) již není účinný, neznamená, že nelze postupovat podle rozhodnutí, které bylo vydáno na základě takového zákona. Správní orgány sice uznávají existenci ochranného pásma zřízeného tímto rozhodnutím, ale již podle něho nepostupují v otázce jeho zrušení. Jelikož žalobce je vlastníkem nemovitostí, nacházejících se v hlukovém ochranném pásmu, jedná se o zásah do jeho vlastnického práva a tento je možný jen ve veřejném zájmu. Je na státu, aby kontroloval sám, zda omezení vlastnického práva jednotlivých osob trvá. Žalobce rovněž poukázal na ust. § 30 zákona č. 258/2000 Sb. s tím, že pásma hygienické ochrany farem již v současnosti neobsahují (nemohou obsahovat) žádná hluková pásma, neboť stroje a zařízení v jejich areálech nesmí produkovat nadlimitní hluk. Žalobce dále uvedl, že existuje kolaudační rozhodnutí na kravín a na teletník z r. 1990, přičemž se lze domnívat, že došlo k výstavbě nových objektů a ochranné pásmo zůstalo v původní podobě.
3. V doplňujícím procesním podání ze dne 13. 2. 2019 žalobce uvedl, že jestliže žalovaný, příp. prvostupňový správní orgán dospěli k závěru, že podání žalobce je dílem žádosti a dílem podnětu k postupu z moci úřední, nic jim nebránilo v tom, aby zahájili řízení o žádosti a vedle tohoto řízení z moci úřední. Žalobce ve své žádosti jednoznačně vymezil důvody, pro které by

mělo být zrušeno příslušné ochranné pásmo a jeho zrušení navrhl; pouze pro případ, že by správní orgán dospěl k závěru, že nejsou dány důvody zrušení ochranného pásma, navrhl žalobce jeho změnu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce směřuje naprosto rozdílné situace – řízení o žádosti a řízení z moci úřední. Institut změny a zrušení územního rozhodnutí upravuje ust. § 94 stavebního zákona z r. 2006 (č. 183/2006 Sb.), ve znění do 31. 12. 2017. V dané věci se jedná o územní řízení zahájené na základě žádosti žalobce, byť jeho postup byl poněkud zmatečný, neboť jednak vyvolal zahájení řízení o žádosti, jednak se domáhal zahájení řízení z moci úřední. V žádosti ani nebyl spolehlivě vymezen předmět řízení, neboť žalobce navrhoval změnu (blíže nespecifikované zmenšení) ochranného pásma, nebo zrušení. V řízení navrhovaném stavebnímu úřadu nepřísluší žádost upravovat, popř. si vybírat ze dvou navrhovaných možností. Žádost, kterou je stavební úřad vázán, musí přesně a určitě vymezovat rozsah předmětu řízení a žalobce musí doložit požadovaný údaj a podklady. Tak tomu však v dané věci nebylo. Žádost v rozsahu „změny“ musí mít obsahové náležitosti vyžadované ust. § 86 stavebního zákona a prováděcím právním předpisem - § 7 vyhlášky č. 503/2006 Sb., např. celkovou situaci s vyznačením požadovaného rozsahu (zúžení) ochranného pásma (na základě relevantního výpočtu), výčet pozemků, kterých se změna ochranného pásma týká (mají být z něho vyčleněny), závazná stanoviska dotčených orgánů. To v dané věci přes výzvu správního orgánu nebylo splněno. Žalobce sice požádal Krajskou hygienickou stanici Kraje Vysočina o stanovisko k předmětnému záměru, nicméně ta shledala předložený návrh neúplným a vrátila mu dokumentaci k doplnění, na což žalobce nereagoval. Odkazem na žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu nelze zhojit nedostatek odstranění zásadních vad žádosti, stejně jako poukazem na ust. § 30 zákona č. 258/2000 Sb. Územní rozhodnutí o ochranném pásmu a v něm žalobcem citovaná uvedená pasáž nezakládá stavebnímu úřadu žádné povinnosti, resp. podle ní nelze postupovat. Případná změna rozhodnutí o ochranném pásmu (zrušení) musí probíhat stavebním zákonem předpokládaným způsobem, tj. výhradně postupem podle § 94 stavebního zákona z r. 2006. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Obsah jednání před krajským soudem

5. V rámci nařízeného jednání před Krajským soudem v Brně proběhlého dne 20. 8. 2020 zástupce žalobce setrval na uplatněných žalobních bodech a na tyto odkázal. Žalobce se jednání nezúčastnil. Zástupce žalovaného se z nařízeného jednání omluvil s tím, že souhlasil, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Soud k důkazu provedl žalobcem k žalobě předložené listiny – výpis z katastru nemovitostí pro obec a katastrální území X, LV X (založeno na č.l. 9 - 13 soudního spisu). Dále soud k důkazu provedl Informace o pozemku z webové adresy www.nahlizenidokn.cuzk.cz týkající se pozemku p. č. X a X, vše v obci a katastrálním území X, zapsáno v LV č. X (vlastnické právo k těmto nemovitostem náleží žalobci, jedná se o druh pozemku zahrada a zastavěná plocha, vč. rodinného domu). Ze stejné internetové adresy soud provedl k důkazu tři vytištěné katastrální mapy + ortofoto a dvě katastrální mapy (č. l. 49 – 53 soudního spisu) a dále tři listiny založené na č. l. 46 – 47 soudního spisu, kde jsou vytištěny stránky z internetové adresy www.mapy.cz – nástroje/měření vzdálenosti. Ostatní důkazní návrhy vznesené ze strany žalobce (vyjma prvně citovaného výpisu z katastru nemovitostí) soud k důkazu neprovedl, a to pro jejich nadbytečnost, jak bude vysvětleno níže. V závěru jednání zástupce žalobce navrhl, aby soud žalobou napadená rozhodnutí pro jejich nezákonnost z důvodů uplatněných v žalobě zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou (zejména ust. § 65, 68, 70 a 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního – dále jen „s.ř.s.“).
7. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí správních orgánů v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Pokud jde o prvostupňové správní rozhodnutí, kterým bylo zastaveno územní řízení zahájené dne 19. 6. 2017 na základě žádosti o změnu ochranného pásma, kterou podal žalobce, pak v jeho odůvodnění je uvedeno, že stavební úřad zjistil, že žádost žalobce nemá předepsané náležitosti podle § 86 stavebního zákona a neposkytuje dostatečný podklad pro posouzení umístění navrhované stavby. Žadatele proto vyzval k doplnění návrhu a řízení přerušil. Jelikož žalobce vady návrhu neodstranil, došlo k zastavení řízení postupem ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“). Pro věc rozhodná jsou následující ustanovení právních předpisů.
9. Podle ust. § 37 odst. 1 správního řádu platí, že podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu; podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
10. Podle ust. § 37 odst. 2 věta první a pátá správního řádu platí, že z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co navrhuje. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon a podpis osoby, která je činí.
11. Podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti, nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit, nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
12. Podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu platí, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
13. Podle ust. § 6 odst. 2 věta první a druhá správního řádu platí, že správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis.
14. Z obsahu předložených správních spisů vyplývají pro věc rozhodné následující skutkové okolnosti.
15. V žádosti ze dne 19. 6. 2017 žalobce uvedl, že je vlastníkem pozemku p. č. st. 506 o výměře 121 m², jehož součástí je stavba č. p. X (rodinný dům) a pozemku p. č. X o výměře 335 m², vše zapsáno v katastru nemovitostí pro k. ú. a obec X na LV č. X. Žalobce dále uvedl, že tyto nemovitosti se nacházejí v obytné zástavbě obce X, do níž zasahuje hlukové ochranné pásmo třídirny brambor o průměru 120 m, jenž je součástí vymezeného ochranného pásma hospodářského střediska JZD ve X zřízeného a vymezeného rozhodnutím Okresního národního výboru v Jihlavě, odboru výstavby a územního plánování č. F-5/83 ze dne 8. 3. 1983. V tomto rozhodnutí je mj. vysloven zákaz výstavby obytných občanských, tělovýchovných a rekreačních staveb a jiných zařízení vyžadujících hygienickou ochranu. Žalobce jakožto vlastník citovaných nemovitostí je osobou, které z rozhodnutí vyplývá povinnost zdržet se výstavby v hlukovém ochranném pásmu třídirny brambor. Žalobce dále uvedl, že třídirna brambor, pro niž je vymezeno ochranné pásmo, je již přibližně 10 let mimo provoz; z toho důvodu neprodukuje žádný hluk a není důvod k tomu, aby hlukové ochranné pásmo bylo zachováno. Žalobce dále poukazoval na ust. § 94 odst. 2 věta první před středníkem zákona č. 183/2006 Sb. stavebního zákona, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“) a rovněž poukazoval na rozhodnutí o zřízení ochranného pásma, kde je uvedeno, že správní orgán o ukončení platnosti ochranného pásma rozhodne samostatným rozhodnutím. Účel ochranného hlukového pásma již dlouhodobě netrvá, mělo by být tedy zrušeno. Dále žalobce uvedl, že

v důsledku zrušení ochranného hlukového pásma by mělo být následně upraveno i celé ochranné pásmo hospodářského střediska JZD ve X. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 27/2011, z něhož mj. citoval, že hygienické ochranné pásmo může být zachováno pouze, pokud trvá účel, pro který bylo zřízeno. Závěrem žádosti žalobce navrhoval buď, ať správní orgán zruší hlukové ochranné pásmo třídirny brambor o průměru 120 m a v důsledku toho rozhodnutí patřičně upraví ochranné pásmo hospodářského střediska JZD ve X tak, aby ochranné pásmo nezasahovalo do obytné zástavby této obce, alternativně aby správní orgán, pokud neshledá důvody pro zrušení ochranného pásma, rozhodl tak, že změni ochranné hlukové pásmo třídirny brambor tak, aby nezasahovalo do obytné zástavby obce X a v důsledku toho rozhodnutí patřičně upraví ochranné pásmo hospodářského střediska JZD ve X.

16. Ve správním spise se dále nachází rozhodnutí Okresního národního výboru v Jihlavě, odboru výstavby a územního plánu ze dne 8. 3. 1983, č. j. Výst/130/83-328/3-A/20 (č. F-5/83), jímž bylo na návrh JZD X ze dne 26. 1. 1983 rozhodnuto o ochranném pásmu hospodářského střediska JZD ve X, přičemž je uvedeno, že toto ochranné pásmo se vymezuje tak, jak je zakresleno v přiloženém mapovém podkladu, který je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí. V rozhodnutí je dále stanoveno, že pro ochranné pásmo se stanoví zákaz výstavby obytných, občanských, tělovýchovných a rekreačních staveb a jiných zařízení, vyžadujících hygienickou ochranu. Dále je v rozhodnutí uvedeno, že jeho platnost nebyla časově omezena, zanikne-li důvod vyhlášení ochranného pásma, rozhodne o ukončení platnosti rozhodnutí odbor výstavby a územního plánu ONV v Jihlavě samostatným rozhodnutím. Přílohou tohoto rozhodnutí je mapový podklad se zakreslením hlukového pásma třídirny brambor o poloměru 120 m, hlukového pásma neuvedeného objektu o poloměru 150 m, ochranného hygienického pásma v poloměru 200 m od neupřesněného objektu (jedná se o tři protínající se kružnice).
17. Ve spise je dále založena výzva prvostupňového správního orgánu ze dne 27. 6. 2017, kterou byl žalobce ve stanovené lhůtě vyzván k doplnění žádosti o 1. pro navrhované zrušení (dílčího) ochranného pásma třídirny brambor – souhlas se změnou v užívání stavby, příp. doklad o odstranění stavby, 2. pro navrhovanou změnu ochranného pásma hospodářského střediska JZD ve X – výpočet změny ochranného pásma a stanovisko Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina, se sídlem v Jihlavě k záměru. V odůvodnění této výzvy je uvedeno, že stavební úřad zjistil, že předložená žádost nemá předepsané náležitosti podle § 86 stavebního zákona a neposkytuje dostatečný podklad pro posouzení umístění navrhované stavby v území. Součástí výzvy bylo i usnesení, kterým bylo řízení přerušeno do doby úplného odstranění nedostatků podání, nejpozději do 31. 12. 2017. Proti těmto úkonům správního orgánu podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím ze dne 25. 8. 2017, č. j. KUJI 61726/2017, sp. zn. OUP 255/2017 Fu-2, kterým bylo odvolání žalobce proti usnesení o přerušení řízení zamítnuto a napadené usnesení bylo potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětem odvolacího řízení je výlučně posouzení zákonnosti rozhodnutí o přerušení řízení. Žalovaný uvedl, že případný zásah do stability usnesení v případě zjištění jeho nezákonnosti nemá sám o sobě žádný vliv na právní účinky výzvy k doplnění žádosti (tyto neruší, nemění). Žalovaný dospěl k závěru, že přerušení územního řízení ve věci ochranného pásma má zákonnou oporu, neboť v rámci žadatelem vyvolaného předmětného územního řízení byl tento vyzván k odstranění nedostatků žádosti postupem podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu.
18. Podáním ze dne 10. 10. 2017 se žalobce obrátil na Krajskou hygienickou stanici Kraje Vysočina, jímž žalobce žádal o stanovisko k záměru vymezeném v žádosti o změnu/zrušení ochranného pásma s poukazem na shora již citovanou výzvu stavebního úřadu adresovanou žalobci. Téhož dne žalobce zaslal stavebnímu úřadu listinu, v níž poukazuje na ust. § 30 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů s tím, že JZD ve X je povinno dodržovat hlukové limity stanovené nařízením vlády č. 272/2011 o

ochraně zdraví před nepříznivými účinku hluku a vibrací. Z tohoto důvodu nemá hlukové pásmo třídirny brambor o průměru 120 m, které je součástí ochranného pásma hospodářského střediska JZD ve X podle názoru žalobce opodstatnění. Souhlas se změnou v užívání stavby proto není potřebný a musí být zrušeno bez jakéhokoliv souhlasu kohokoliv. Žalobce dále v této listině uvedl, že v příloze zasílá tabulku „Výpočetní list návrhů PHO SŽV – ZD X“, ze které má vyplývat, že s odkazem na informace ve schváleném územním plánu obce X byla výpočtem ověřena velikost ochranného pásma na stávající stav objektu živočišné výroby, který činí 240 krav a 448 telat, a vypočtený poloměr pásma hygienické ochrany je 162 m; aplikací tohoto výpočtu do již vyhlášeného ochranného hygienického pásma o poloměru 200 m má dle žalobce dojít ke změně, zmenšení ochranného pásma. Žalobce dále dodal, že 10. 10. 2017 podal u Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina žádost o stanovisko k záměru zrušit (změnit) ochranné pásmo. Ve spise je dále založena listina Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina ze dne 24. 10. 2017 adresovaná zástupci žalobce, v níž je uvedeno, že jeho návrh ze dne 10. 10. 2017 neobsahuje akustické vyhodnocení provozu celého zemědělského areálu se zhodnocením všech zdrojů hluku umístěných v areálu zemědělského družstva, vč. vnitroareálové dopravy a návrh revidovaného ochranného pásma zemědělského areálu vycházejícího z komplexního vyhodnocení negativních vlivů zemědělského areálu včetně změn akustické situace. V této listině je uvedeno, že pokud došlo ke změně v užívání staveb, je třeba tuto změnu doložit a vyhodnotit novou akustickou situaci v celém areálu zemědělského družstva a dále předložit dokumentaci s navrhovaným revidovaným ochranným pásmem; výpočet ochranného pásma musí zohlednit nejen nové akustické poměry areálu, ale komplexně posoudit ostatní vlivy zemědělského areálu na pohodu bydlení.

19. Dále je ve spise založena listina stavebního úřadu ze dne 30. 10. 2017, adresovaná zástupci žalobce, v níž je uvedeno, že žalobcovo podání ze dne 10. 10. 2017 stavební úřad nepovažuje za doplnění podkladů ve smyslu výzvy ze dne 27. 6. 2017. V listině je uvedeno, že pro změnu ochranného pásma hospodářského střediska je třeba doložit požadované doklady, přičemž změnu lze provést pouze v případě změny v užívání posuzovaných staveb, v případě jejich odstranění nebo provedených opatření proti negativním vlivům, a to na základě výpočtu, který bude ve formě dokumentace zpracované oprávněnou osobou. Pokud se poměry změnily, či byla učiněna opatření proti šíření hluku nebo jiných negativních vlivů do chráněných prostor, je toto třeba dokladovat krajské hygienické stanici včetně potřebné dokumentace.
20. Ve správním spise je dále založeno prvostupňové správní rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 6. 4. 2018. Stručný obsah tohoto usnesení je uveden shora. Dále v odůvodnění usnesení o zastavení řízení je uvedeno, že stavebnímu úřadu není známa skutečnost, že by účel ochranného pásma třídirny brambor zanikl, neboť v archivu stavebního úřadu nebyl dohledán doklad o souhlasu se změnou v užívání stavby, příp. o odstranění stavby, proto byl žalobce vyzván k doplnění dokumentu, který dokazuje tuto skutečnost. Dále stavební úřad žadatele vyzval k doplnění výpočtu změny ochranného pásma hospodářského střediska JZD a stanoviska dotčeného orgánu státní správy. Jelikož požadované podklady nebyly doloženy, stavební úřad rozhodl o zastavení řízení postupem ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
21. Pokud jde o žalobou napadené rozhodnutí, které zamítlo odvolání žalobce proti usnesení o zastavení řízení, pak jsou v něm uvedeny následující důvody pro zastavení řízení. Ze žádosti žalobce není jednoznačně zřejmé, zda žadatel požaduje změnu (zmenšení) nebo zrušení ochranného pásma, přičemž řízení je návrhové a stavebnímu úřadu nepřísluší žádost upravovat, popř. si vybrat ze dvou navrhovaných možností. Žádost, kterou je stavební úřad vázán, musí přesně a určitě vymezovat rozsah předmětu řízení a žadateli musí doložit požadovaný údaj a podklady; v opačném případě je taková žádost neurčitá a nezpůsobilá pro pokračování v řízení. Žádost v rozsahu požadované změny musí mít obsahové náležitosti vyžadované ust. § 86 stavebního zákona a prováděcím právním předpisem, tj. § 7 vyhlášky č. 503/2006 Sb., tedy i např. celkovou situaci s vyznačením rozsahu ochranného pásma, s výčtem všech pozemků,

kterých se změna ochranného pásma týká, které mají z něho být vyčleněny a mají být doložena závazná stanoviska dotčených orgánů. To v projednávané věci splněno nebylo. Žalobcem nebyl předložen relevantní doklad o tom, že účel ochranného pásma třídirny brambor zanikl (souhlas se změnou v užívání stavby, příp. o odstranění stavby) a nebylo doloženo stanovisko dotčeného orgánu (Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina). Žalovaný dále doplnil, že absence požadovaných podkladů je překážkou bránící pokračování v daném územním řízení, přičemž stranou žalovaný ponechává výše popsany rozpor co do vymezení předmětu řízení.

22. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda se jednalo o návrhové řízení, či nikoliv. Žalobce sice ve své žádosti poukazoval na ust. § 94 odst. 2 věta první před středníkem stavebního zákona z r. 2006, nicméně v žalobě uvádí, že je povinností stavebního úřadu, a to zejména s ohledem na informaci obsaženou v rozhodnutí o zřízení ochranného pásma, jenž sděluje, že platnost rozhodnutí nebyla časově omezena a pokud zanikne důvod vyhlášení ochranného pásma, rozhodne o ukončení platnosti rozhodnutí odboru výstavby a ÚP ONV v Jihlavě samostatným rozhodnutím (de facto tedy žalobce mluví v tomto směru k řízení z tzv. úřední povinnosti – ex offio). Žalobce dále namítá, že ačkoliv starý stavební zákon (zákon č. 50/1976 Sb.) již není účinný, neznamená to, že nelze postupovat podle rozhodnutí, které bylo na základě tohoto zákona vydáno.
23. K této námitce uvádí soud následující. Rozhodnutí o ochranném pásmu bylo vydáno mj. na základě § 39 zákona č. 50/1976 Sb. (předchozí stavební zákon), přičemž žalobcem poukazovaná textace obsažená v tomto rozhodnutí vychází z ust. § 40 odst. 2 tohoto zákona. Zde je uvedeno, že dobu platnosti rozhodnutí o ochranném území nebo ochranném pásmu, jakož i rozhodnutí o stavební uzávěře stanoví stavební úřad; jestliže nelze platnost rozhodnutí předem časově omezit, rozhodne stavební úřad o ukončení jeho platnosti, a zanikne-li účel, pro který bylo územní rozhodnutí vydáno. Jelikož ve stavebním zákonu z r. 2006 není žádné přechodní ustanovení, které by umožňovalo použít pro žádost žalobce úpravu stanovenou v předchozím stavebním zákonu, je nutno předmětné podání žalobce posoudit podle stávající právní úpravy. S výjimkou přechodných ustanovení současného stavebního zákona platí obecná zásada, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Rozhodování správního orgánu podle skutkového a právního stavu platného v době vydání rozhodnutí vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního soudnictví, jak vyplývá např. z rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh.A. 5975/26. Zásada, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí platí i pro rozhodnutí odvolacího orgánu. Tento závěr podporuje i výklad ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že správní soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu podle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Pro posouzení uvedeného podání žalobce je proto třeba využít stávající právní úpravy zakotvené v ust. § 94 stavebního zákona z r. 2006. Stejně jako v případě předchozího stavebního zákona platí, že rozhodnutí o ochranném pásmu je územním rozhodnutím (viz ust. § 77 písm. e) stavebního zákona z r. 2006).
24. Podle ust. § 94 odst. 1 stavebního zákona z r. 2006 platí, že územní rozhodnutí lze změnit na žádost oprávněného, jestliže se změnila územně plánovací dokumentace nebo jiné podklady pro územní rozhodnutí nebo podmínky v území, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad v rozsahu této změny. Platnost původního územního rozhodnutí není dotčena, pokud není současně výslovně rozhodnuto o změně jeho platnosti podle § 93 odst. 3.
25. Podle ust. § 94 odst. 2 citovaného zákona platí, že rozhodnutí o ochranném pásmu lze změnit nebo zrušit i na žádost toho, komu z něj vyplývá povinnost; vyžaduje-li to veřejný zájem, lze rozhodnutí o ochranném pásmu změnit nebo zrušit i z podnětu dotčeného orgánu podle zvláštního právního předpisu. Z rozhodnutí o ochranném pásmu může stavební úřad na žádost

toho, komu z něj vyplývá povinnost, povolit časově omezenou výjimku za účelem uskutečnění jednorázové činnosti.

26. Podle ust. § 94 odst. 4 citovaného zákona platí, že při změně nebo zrušení územního rozhodnutí, anebo při povolení výjimky se použijí ustanovení o územním řízení obdobně.
27. Z citovaných ustanovení stavebního zákona z r. 2006 vyplývá, že v případě změny nebo zrušení rozhodnutí o ochranném pásmu je třeba návrhu ze strany oprávněného z takového rozhodnutí, žádosti povinného z takového rozhodnutí, či podnětu dotčeného orgánu podle zvláštního právního předpisu. Toto jsou jediné možnosti, jak iniciovat řízení o změně či zrušení ochranného pásma. Ostatně žalobce v předmětném podání poukazoval na znění ust. § 94 odst. 2 citovaného zákona. Žalobce tvrdil, že je osobou povinnou z rozhodnutí o ochranném pásmu v tom směru, že se ho dotýká zákaz výstavby obytných, občanských, tělovýchovných a rekreačních staveb a jejich zařízení, a to v souvislosti s tvrzením, že shora jeho citované nemovitosti se nachází v prostoru hlukového ochranného pásma třídirny brambor (nikoliv např. v prostoru zbývajících ochranného hlukového pásma blíže neuvedené stavby s poloměrem 150 m) či v pásmu ochranného hygienického pásma s poloměrem 200 m od blíže neuvedeného objektu (viz příloha rozhodnutí o ochranném pásmu). Z předmětného podání žalobce ze dne 19. 6. 2017 jednoznačně vyplývá, že mu šlo o zrušení hlukového ochranného pásma třídirny brambor o průměru 120 m, ad eventum o změnu tohoto hlukového ochranného pásma třídirny brambor tak, aby nezasahovalo do obytné zástavby obce X, přičemž v obou případech v důsledku takového zrušení či změny žádal, necht' je „patřičně“ upraveno celkové ochranné pásmo hospodářského střediska JZD ve X (jak je shora uvedeno a jak vyplývá z přílohy předmětného rozhodnutí o ochranném pásmu). Toto ochranné pásmo se skládá z geometricky vyjádřeno tří kružnic navzájem se protínajících, a to z ochranného hygienického pásma o poloměru 200 m od slovně neoznačeného objektu, z hlukového pásma o poloměru 150 m od blíže slovně neuvedeného objektu a z hlukového pásma o poloměru 120 m od blíže v rozhodnutí slovně neuvedeného objektu, jenž je, s ohledem na shodná vyjádření účastníků řízení, třídirnou brambor (či bývalou třídirnou brambor).
28. Soud si v rámci přípravy na nařízené jednání vyhotovil z internetové stránky www.mapy.cz a www.nahlizenidokn.cz podklady, z nichž vztaženo k údajům poskytnutým žalobcem o jeho tvrzeném vlastnickém právu k nemovitostem ve X a porovnáním náčrtků, jenž jsou přílohou rozhodnutí o ochranném pásmu, zjistil, že podle funkce „měření vzdáleností“ na stránce www.mapy.cz je možné, že poloměr 120 m hlukového ochranného pásma třídirny brambor nedosahuje k žalobcem uváděným nemovitostem v jeho vlastnictví (tomu odpovídá i orientační měření z mapového podkladu získaného ze stránky www.nahlizenidokn.cz). Tuto skutečnost však soud nemohl více ověřit z důvodu nepřítomnosti žalobce a zástupce žalovaného u nařízeného jednání, přičemž navíc se jedná o nijak úředně neověřené měření, nicméně v obou případech, jak při použití pomůcky v rámci www.mapy.cz, tak www.nahlizenidokn.cz je možné, že hlukové ochranné pásmo, které je stanoveno 120 m od třídirny brambor, nezasahuje na pozemky žalobce. Tyto údaje uvádí soud pouze nad rámec právního posouzení věci, a to pro případný další postup správních orgánů či žalobce. Pokud by tomu tak bylo, je otázkou, zda by byl žalobce osobou povinnou z rozhodnutí o ochranném pásmu (soud neměl k dispozici při svém rozhodování správní spis vedený v souvislosti s rozhodnutím o ochranném pásmu z r. 1983, z něhož by např. mohlo být zjistitelné, zda byla opravdu relevantní při zřízení ochranného hlukového pásma bramborárny vzdálenost 120 m, či zda relevantní pro rozsahu ochranného hlukového pásma byl zákres v mapovém podkladu, jenž je součástí rozhodnutí o ochranném pásmu).
29. Shora citovaná výzva stavebního úřadu ze dne 27. 6. 2017 k doložení 1. pro navrhované zrušení (dílčího) ochranného pásma třídirny brambor souhlasu se změnou v užívání stavby, příp. dokladu o odstranění stavby a 2. pro navrhovanou změnu ochranného pásma hospodářského střediska JZD ve X výpočtu změny ochranného pásma a stanoviska Krajské hygienické stanice

Kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě k záměru nebyla za dané situace správná. V odůvodnění uvedené výzvy se uvádí, že stavební úřad zjistil, že předložená žádost nemá předepsané náležitosti podle § 86 stavebního zákona, **neposkytuje dostatečný podklad pro posouzení umístění navrhované stavby v území.**

30. Ust. § 86 odst. 5 stavebního zákona uvádí, že pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve žadatele k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se oznamuje pouze žadateli. Dojde-li k zastavení řízení z důvodů neodstranění vad žádosti, usnesení o zastavení řízení se oznamuje pouze žadateli. Pokud k žádosti o vydání územního rozhodnutí není připojena dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, nebo pokud není zpracována projektantem, stavební úřad takovou žádost neprojedná a řízení zastaví; usnesení o zastavení řízení se oznamuje pouze žadateli.
31. Z uvedené výzvy nemohlo být žalobci patrné, z jakého důvodu jsou po něm požadovány citované podklady (viz shora zvýrazněný text), především však požadování těchto podkladů bylo předčasné vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný předmětnou žádost považuje, jak uvádí v rámci žalobou napadeného rozhodnutí za neurčitou a nezpůsobilou pro pokračování v řízení, neboť žádost přesně a určitě nevymezuje rozsah předmětu řízení (z žádosti není zřejmé, zda žadatel požaduje změnu – zmenšení – nebo zrušení ochranného pásma). Za situace, kdy není správnímu orgánu jasné, jaký je vlastně předmět řízení a sám tuto vadu klasifikuje jako vadu žádosti z důvodu její neurčitosti a nezpůsobilou pro pokračování v řízení, není možné bez náležitého poučení a výzvy ve smyslu ust. § 37 správního řádu po žalobci požadovat doložení podkladů pro řízení bez přesně a určitě vymezeného rozsahu jeho předmětu. Otázka předmětu řízení je pro danou věc důležitá i z toho důvodu, že žalobci (jak vyplývá z jeho návrhu ve spojení s rozhodnutím o ochranném pásmu a jeho přílohou) jde o zrušení hlukového ochranného pásma třídirny brambor, přičemž ochranné hygienické pásmo s poloměrem 200 m podle náčrtku připojeného k rozhodnutí o ochranném pásmu zřejmě do obytné zástavby obce nezasahuje. Svoji výzvu ze dne 27. 6. 2017 prvostupňový správní orgán rozdělil do dvou bodů, a to jak shora již uvedeno, v případě navrhovaného zrušení (dílčího) ochranného pásma třídirny brambor – vyžadoval souhlas se změnou v užívání stavby, popř. doklad o odstranění stavby a 2. pro navrhovanou změnu ochranného pásma hospodářského střediska JZD ve X vyžadoval výpočet změny ochranného pásma a stanovisko Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě k záměru. Z uvedené výzvy není zřejmé, z jakého důvodu, skutkového či právního, měl žalobce doložit výpočet změny ochranného pásma, tvořeného nejenom ochranným hlukovým pásmem bramborárny o poloměru 120 m, ale také ochranným hlukovým pásmem nepopsaného objektu o poloměru 150 m a co se výpočtem změny ochranného pásma rozumí.
32. Rovněž výzva, aby pro navrhované zrušení (dílčího) ochranného pásma třídirny brambor byl doložen souhlas se změnou v užívání stavby, popř. doklad o odstranění stavby nekoresponduje se závěry vyslovenými v žalobcem poukazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 27/2011 – 102, jenž posuzoval kasační stížnost Krajského úřadu Zlínského kraje proti rozsudku zdejšího senátu ze dne 30. 11. 2010, č. j. 30 Ca 214/2008 – 60; věcně se jednalo mj. o posouzení charakteru ochranného pásma a možnosti jeho změny – v poukazované věci šlo o pásmo hygienické ochrany farmy s objekty živočišné výroby. V rozhodnutí o zřízení pásma hygienické ochrany byl mj. stanoven maximální počet ustájeného dobytka. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že důsledkem pásma hygienické ochrany je významné omezení využití pozemku v okolí farmy, a proto nelze pásmo hygienické ochrany pojímat jako univerzální a neomezené oprávnění, v jehož rámci je osoba zúčastněná na řízení (provozovatel farmy) při prokazatelně aktivní činnosti oprávněna libovolně reagovat na poptávku trhu a podle potřeb přiměřeně měnit rozsah své podnikatelské činnosti; pásmo hygienické ochrany je reakcí na činnost osoby zúčastněné na řízení (provozovatel farmy), s touto činností je pevně spjato a v nutném rozsahu chrání okolí před jejími negativními externalitami. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že rovněž se nelze ztotožnit s názorem, že pouze při dlouhodobém přerušení či ukončení

zemědělské výroby by bylo možné přerušit či změnit pásmo hygienické ochrany, neboť účelem jeho stanovení nebyla ochrana před jakoukoliv zemědělskou výrobou neurčitého rozsahu. I v nyní projednávaném případě je možné z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu vyvodit, že důsledkem zřízení pásma hygienické ochrany je významné omezení využití pozemků v okolí objektů bývalého JZD, konkrétně v okolí třídirny brambor; nelze proto takového pásma pojímat jako univerzální a neomezené oprávnění pro osobu oprávněnou z rozhodnutí omezovat vlastnické právo osob povinných v případě, že by dlouhodobě došlo k neexistenci skutečností, které vedly ke zřízení hlukového ochranného pásma. V takovém případě je rozhodující faktický stav. Takový faktický stav nelze zjistit formou výzvy žalobci, aby doložil souhlas se změnou v užívání stavby, příp. doklad o odstranění stavby (v dalším řízení správní orgán vysvětluje, že takové doklady sám nedohledal). Žalobce v žádosti poukazoval na faktický stav, jenž nebyl zjišťován a je nepravděpodobné, že by žalobce mohl na rozdíl od stavebního úřadu disponovat správním úřadem vyžadovanými doklady, jenž ani faktický stav nemusí prokazovat.

33. Požadovat stanovisko Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina v uvedené situaci, kdy není ani zřejmý předmět řízení bylo v rozporu s ust. § 6 odst. 2 správního řádu (viz odst. 13 odůvodnění tohoto rozsudku). Žalobce byl dále vyzván krajskou hygienickou stanicí k předložení akustického vyhodnocení provozu celého zemědělského areálu se zhodnocením všem zdrojů hluků umístěných v areálu zemědělského družstva včetně vnitroareálové dopravy a k návrhu revidovaného ochranného pásma zemědělského areálu vycházejícího z komplexního vyhodnocení negativních vlivů zemědělského areálu včetně změněné akustické situace. To vše za situace, že žalobci šlo fakticky pouze o zrušení či zúžení hlukového ochranného pásma třídirny brambor. Navíc, jak shora uvedeno, může být otázkou, zda žalobce je vůbec osobou povinnou z rozhodnutí o zřízení ochranného pásma. Za uvedené situace bylo tedy povinností správního orgánu především vyzvat žalobce tak, aby jeho návrh byl projednatelný, zjistit, zda žalobce je vůbec osobou povinnou, vyzvat jej k doplnění předmětné žádosti o chybějící obsahové náležitosti a zřejmě i k učinění podání právem vyžadovanou formou, jak žalovaný vyčítá žalobci až v odůvodnění odvolacího rozhodnutí s poukazem na § 7 vyhlášky č. 503/2006 Sb. a v návaznosti na zjištěné posoudit jaké a zda vyžadoval další podklady (v případě požadavku na výpočet změny ochranného pásma jde o vysvětlení žalobci, co se tímto rozumí a z jakého právního a skutkového důvodu je toto požadováno). Je pravděpodobné, že v důsledku neupřesnění předmětu řízení byla koncipována výzva krajské hygienické stanice v nadbytečném rozsahu. S ohledem na ust. § 6 odst. 2 správního řádu by bylo rovněž vhodné seznámit žalobce s názorem správního orgánu, zda v případě, že žalobce je osobou povinnou z rozhodnutí o ochranném pásmu, je projednatelná jeho žádost týkající se i jiných nemovitostí, než je žalobce vlastníkem. S ohledem na zásadu vstřícnosti a minimalizace nákladů žalobce by bylo tedy vhodné věc nejlépe osobně projednat, tak aby mohlo být dospěno k rozumnému řešení při minimalizaci nákladů řízení (peněžních i časových). Především tedy jde o racionální a hospodárný postup při řešení konkrétní potřeby žalobce ve vztahu k tvrzenému omezení jeho vlastnického práva.
34. Žalobcem poukazované ust. § 30 zákona č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví upravuje problematiku povinností provozovatelů provozovny a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk, aby technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistili, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný veřejný prostor, jímž se rozumí nezastavěné pozemky, které jsou užívány k rekreaci, lázeňské léčebné rehabilitační péči a výuce, s výjimkou lesních a zemědělských pozemků a venkovních pracovišť, chráněné vnitřní prostory staveb, jímž se rozumí prostor do vzdálenosti 2 m před částí jejich obvodového pláště, významný z hlediska pronikání hluku zvenčí do chráněného vnitřního prostoru bytových domů, rodinných domů, staveb pro předškolní a školní východu a vzdělávání, staveb pro zdravotně sociální účely, jakož i funkčně obdobných staveb, chráněné vnitřní prostory staveb, jimiž se rozumí pobytové místnosti ve stavbách zařízení pro výchovu a vzdělávání, pro

zdravotně sociální účely a ve funkčně obdobných stavbách a obytné místnosti ve všech stavbách a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitním přenosům vibrací na fyzické osoby v chráněném vnitřním prostoru stavby. Otázka zřízení, změny, či zrušení pásma hygienické ochrany je však záležitostí rozlišnou.

35. Žalobcem požadované provedení důkazů ohledáním na místě samém, spisy z katastru nemovitostí vztahující se k zemědělskému družstvu X a výsledkem navrhovaných svědků je nadbytečné, neboť pro posouzení věci, jak bylo shora učiněno, je nebylo třeba.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Na základě výše uvedených skutečností a úvah krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud zároveň vyhověl návrhu žalobce a zrušil i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu o zastavení řízení, neboť za uvedeného stavu nemělo být o zastavení řízení rozhodnuto. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v řízení úspěšný, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a dále v nákladech právního zastoupení žalobce v řízení před krajským soudem v celkové výši 18 666 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V dané věci se jedná o odměnu advokáta JUDr. Milana Zápotočného za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem za následující úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žalobního návrhu, podání repliky k vyjádření žalovaného a účast u jednání před Krajským soudem v Brně.
38. Podle ust. § 7, 9 odst. 9 odst. 4 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok také na paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Náklady řízení dále spočívají v náhradě jízdních výdajů zástupce žalobce. Jízdní výdaje podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý jeden kilometr jízdy a dále v náhradě výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 358/2019 činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 4,20 Kč/1 km jízdy. Zástupce žalobce uskutečnil cestu na trase Jihlava – Brno a zpět v délce 2 x 90 km, a to osobním automobilem značky Škoda Superb (zdvihový objem motoru 2,8 l), registrační značky 5A1 2324. Výše základní náhrady za použití tohoto osobního automobilu po zaokrouhlení činí částku 756 Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu při spotřebě 14,1 l, 7,2 l a 9,7 l automobilového benzínu oktanového čísla 98 a při výši průměrné ceny pohonné hmoty za jeden litr 36 Kč podle ust. § 4 písm. b) vyhlášky č. 358/2019 činí částku ve výši po zaokrouhlení 670 Kč. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží advokátovi také náhrada za čas proměřený v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, a to za čas trávený cestou do tohoto místa a zpět. Zástupce žalobce cestou k soudnímu jednání na trase Jihlava – Brno a zpět proměřil čas v rozsahu čtyř půlhodin, proto soud žalobci přiznal podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu také náhradu v částce 400 Kč (4 x 100 Kč). Vzhledem ke skutečnosti, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani ve výši 3 240 Kč. Celkové náklady řízení za zastoupení včetně daně z přidané hodnoty a náhrady za zaplacený

soudní poplatek činí částku 21 666 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalovanému k uhrazení náklady řízení stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. 8. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu